

„Nedlužíš mi náhodou něco?“ Esemeska od Adama přišla přesně po týdnu od návštěvy Terezína. Eva po jejím přečtení znechuceně potřásla hlavou. Bez pozdravu, bez smajlíku, strohá otázka. Úplně slyšela, jakým tónem se ptá. A na co vůbec? Na slíbený výlet?

„Příspěvek na benzin?“ napsala obratem.

„Kdy tě můžu vyzvednout?“ Další zpráva.

„Šrotím na zkoušky, možná za dva týdny, až bude volněji.“

„Napiš mi adresu, za patnáct minut jsem tam,“ odpověděl.

To jako myslí vážně? Týden se neozve a teď má být ona v pohotovosti, když si pískne...

Ani náhodou. Odložila mobil a chtěla pokračovat v učení. Nedokázala se ale soustředit. Už je to tady zase. Adam si znovu zabral své místo v její hlavě. Jako brouk, který do ní nakladl vajíčka. Vylíhly se z nich larvy, zavrtały se do jejích myšlenek a hlodají a hlodají. Jak to tenkrát po válce bylo? Pořád netušila, proč v babiččině bytě zůstalo v jednom pokoji cizí zařízení, na které nechtěl nikdo sáhnout. Jako by pářilo. Máma nic neví, babička nejspíš ano, ale nechává si to pro sebe. Pak se zarazila. Moment. Vždyť je tu ještě někdo, kdo by jí mohl říct víc. Že ji to hned nenapadlo! Tuhle příležitost by si neměla nechat

ujít. Rychle se natáhla po mobilu a vytukala do zprávy název ulice a číslo domu.

„Za chvíli jsem tam,“ odpověděl Adam okamžitě.

K výletu si každopádně opět vybral ideální počasí. Bylo zase to příjemné teplo pozdního jara, kdy slunce hřálo, ale ještě nepálilo, růže nakvétaly, ale hlava z nich nebolela, a ptáci cvrlikali, místo aby protivně vřískali. Eva taky uvítala, že nemusí nic vysvětlovat předem. Adam přistoupil na její hru. Neptal se, kam jedou, a prostě se nechal navigovat jako stroj. Doprava, doleva, rovně.

Když míjeli ceduli Hojnice, jen povytáhl obočí. Nechala ho zaparkovat na náměstí před kostelem. První zklamání ji ale čekalo ještě dřív, než zastavil. Cukrárna, kam chodívala jako malá s tetou, byla zavřená. Ve výloze místo zámků svítil velký nápis K PRONÁJMU. Plán, že si po hlavním chodu v podobě získaných informací dá jako dezert nejlepšího indiánka na světě, kterému určitě neodolá ani zarytý odpírač sladkostí, padl. Vystoupili.

„Kde to jsme?“ rozhlížel se zvědavě.

„Seznamte se.“ Široce se rozmáchla. „Tohle jsou Hojnice a tohle Adam. Jako malá jsem sem jezdívala na prázdniny k tetě a strejdovi. Než teta umřela. Pak už ne. Nebyla jsem tu snad deset let. Vypadá to tady pořád stejně, jenom se to náměstí nějak zmenšilo, nebo co...“

„Tak jdeme na průzkum terénu,“ usmál se mile. „Kam jsi chodívala nejradši?“

Ještě jednou věnovala smutný pohled zrušené cukrárně.